

Χρήστος Καμπουρέλης

«Το Βουνό των Αγγέλων»

Αθήνα 2024

Σχολή πυροδότησης θεατρικής γραφής

Θέατρο Πορεία

Ο Χρηστός Καμπουρέλης γεννήθηκε το 1999 στην Αθήνα. Σπουδάζει στο τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Οικονομικών σπουδών του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών και παράλληλα Φιλοσοφία στο Deree. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια θεατρικής παιδείας του Κώστα Γεωργουσόπουλου . Μερικά από τα ενδιαφέροντα του εκτός από την συγγραφή είναι η φιλοσοφία του νου, ο διαλογισμός και το σκάκι.

Σο έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2023 - Μάιος 2024) με Εισηγητή τον Στρατή Πασχάλη.

Το θεατρικό έργο «Το Βουνό των Αγγέλων» του Χρήστου Καμπουρέλη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τηλέφωνο: 6945746106

Email: chriskambourelis@gmail.com

Περίληψη:

Το Βουνό των Αγγέλων είναι ένα έργο βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα. Ο Φρίτζ ένα μικρό απελπισμένο αγόρι απευθύνεται στον γνωστό μύστη Γκορτζιέφ (η Γεώργιο Γεωργιάδη) που για χρόνια ταξίδευε στην Ασία σε μέρη απρόσιτα για τους δυτικούς γνωρίζοντας πνευματικούς δασκάλους απο διάφορες θρησκείες .Ο Γκορτζιέφ μέσα από περίεργες δοκιμασίες θα του διδάξει κάτι που αργότερα θα τον ακολουθήσει για ολόκληρη την ζωή του. Αυτό το έργο υπόσχεται να αποκαλύψει κάποιες πτυχές της αινιγματικής προσωπικότητα του μεγάλου Έλληνα Φιλοσόφου.

Χαρακτήρες:

Γκορτζιέφ: Η ζωή του υπήρξε επεισοδιακή. Για είκοσι ολόκληρα χρόνια περιπλανήθηκε στην Μέση Ανατολή και την Ασία, φτάνοντας σε μέρη άγνωστα για τους Δυτικούς. Εκεί γνώρισε πολλούς πνευματικούς δασκάλους από διάφορες θρησκείες. Τώρα είναι στην Γαλλία και διδάσκει όσα έμαθε.

Φρίτζ: Εντεκάχρονο αγόρι.

Υπηρέτης: Μαθητής του Γκορτζιέφ.

Υπηρέτρια: Μαθήτριά του γκορτζιέφ

Έστερ: Πλούσια Αμερικανίδα.

Αρχιεπίσκοπος: Φίλος του Γκορτζιέφ.

Μιλίν: Ηλικιωμένη φτωχή ζωγράφος.

Τόμ: Εξάχρονο αγόρι.

Πήτερ: Εξάχρονο αγόρι.

Τζέρι: Εξάχρονο αγόρι.

Λήζ: εξάχρονο κορίτσι.

Σημείωση προς σκηνοθέτη:

Για ευκολία στο ανέβασμα το έργου οι χαρακτήρες Υπηρέτης, Υπηρέτρια, Αρχιεπίσκοπος μπορούν να παιχτούν από τον ίδιο ηθοποιό και οι χαρακτήρες Έστερ και Μιλίν αντίστοιχα.

Σκηνη1

Γκορτζιεφ:

Μου είπαν πως σε βρήκαν πεταμένο σε ένα χωράφι, πως βρέθηκες εκεί πέρα;

Φρίτζ:

Δεν ξέρω κύριε.

Γκορτζιεφ:

Πως σε λένε;

Φρίτζ:

Με λένε Φρίτζ.

Γκορτζιεφ:

Μου είπαν επίσης πως ήθελες να με δεις...

Φρίτζ:

Ναι κύριε.

Γκορτζιεφ:

Τι θέλεις; *(Παύση)*

Γκορτζιεφ:

Μήπως είσαι από την εφορία; *(χαμογελάει)*.

Φρίτζ:

Όχι κύριε.

Γκορτζιεφ:

Τότε να υποθέσω θέλεις να σπουδάσεις μαζί μου;

Φρίτζ:

Ναι κύριε.

Γκορτζιεφ:

Και τι ακριβώς περιμένεις να μάθεις από ένα αμόρφωτο άνθρωπο σαν και εμένα;

Φρίτζ:

Θα ήθελα να μάθω τα πάντα κύριε.

Γκορτζιέφ:

(γελάει) Μήπως θα μπορούσες να γίνεις λίγο πιο συγκεκριμένος τα πάντα πάνω σε ποιό θέμα;(παύση) Ξέρεις να φτιάχνεις καφεδάκι;

Φρίτζ:

Όχι κύριε είμαι έντεκα δεν πίνω καφέ.

Γκορτζιέφ:

Είσαι έντεκα και δεν ξέρεις να φτιάχνεις καφεδάκι αυτό είναι ανήκουστο. Πιάσε αυτό το μπρίκι που είναι εκεί πέρα... Βάλε του λίγο νερό. Άνοιξε το γιάζι ωραία τώρα άφησε το μέχρι να βράσει και πήγαινε να φέρεις τον καφέ είναι στο πρώτο συρτάρι αριστερά.

Φρίτζ:

Εντάξει. Να φέρω και ζάχαρη κύριε;

Γκορτζιέφ:

Φρίτζ ακομα δεν γνωριστήκαμε και με απογοητεύεις τόσο πολύ με αυτά που λες... (γελάει)

Φρίτζ:

Γιατί κύριε;(Ο Γκορτζιέφ παραμένει σιωπηλός)

Γκορτζιέφ:

Το νερό έχει αρχίσει να βράζει...Τι θα κάνεις τώρα; Δεν θέλει πολλή σιέψη βούτηξε μια γερή κουταλιά καφέ. Όχι έτσι πιο ήρεμα... μιά κουταλιά καφέ και ριχτή απαλά χωρίς να την ανακατέψεις. Αν την ανακατέψεις τα κατέστρεψες όλα...θα φύγουν όλα τα αρώματα...

Φρίτζ:

Κατάλαβα κύριε.

Γκορτζιέφ:

Πήγαινε να φέρεις τα ποτήρια είναι στο δεξί ντουλάπι πάνω από την γλάστρα.

(Ο Γκορτζιέφ σηκώνεται και σερβίρει τον καφέ πρώτα στο ποτήρι του Φρίτζ και έπειτα στο δικό του ποτήρι)

Γκορτζιέφ:

Γιε πες μου τι είναι για εσένα η ζωή;

Φρίτζ:

Δεν ξέρω κύριέ.

Γκορτζιέφ:

Δώσε μια απάντηση.

Φρίτζ:

Ίσως η ζωή είναι κάτι που μας σερβίρεται σε ένα ασημένιο δίσκο.

Γκορτζιέφ:

Ξέρεις πριν από πολλά χρόνια ένα ηλιόλουστο πρωινό ο βασιλιάς Ηρώδης καθόταν με την οικογένεια του και μασούλαγε το πλουσιοπάροχο πρωινό του. Ξαφνικά ανάμεσα στα άλλα εδέσματα σερβιρίστηκε και ένας ασημένιος δίσκος. Όταν το καπάκι άνοιξε ο Ηρώδης αντίκρισε πάνω σε τούτο τον ασημένιο δίσκο το κεφάλι του δασκάλου του. Του Ιωάννη του Βαπτιστή. Ο Ηρώδης ήταν πολύ κακο παιδί σαν και εσένα (γελάει) Έχεις άλλη μια ευκαιρία Φρίτζ. Τι είναι η ζωή για εσένα;

Φρίτζ:

(Παυση) Είναι ένα δώρο κύριε (Ο Γκορτζιέφ είναι ευχαριστημένος από την απάντηση)

Γκορτζιέφ:

Πως σου φαίνεται Φρίτζ, είναι γευστικός ο καφές; (Ο Φρίτζ δοκιμάζει και φτύνει τον καφέ αρχίζοντας να βήχει από την αηδία του)

Γκορτζιέφ:

Φρίτζ... ακόμα δεν ήρθες είναι αγένεια αυτό που κάνεις φτύνεις τον καφέ του οικοδεσπότη(γελάει και πίνει λίγο από τον δικό του καφέ) . Ξέρω το μυστικό σου Φρίτζ στο υπόσχομαι πως θα σε βοηθήσω αλλά... (Χτυπάει το χέρι του στο τραπέζι) Θέλω να μου υποσχεθείς κι εσύ πως θα κάνεις κάτι για χάρη μου...

Φρίτζ:

Τι πράγμα κύριε...

Γκορτζιέφ:

Βλέπεις αυτό το γρασίδι;

Φρίτζ:

Μάλιστα.

Γκορτζιέφ:

Σάμπως και υπάρχει κάτι άλλο εδώ πέρα όπου και να κοιτάξεις γρασίδι. Πρέπει να το κουρεύεις με την μηχανή κάθε εβδομάδα. Αυτή θα είναι η δουλειά σου.

Φρίτζ:

Ναι κύριε...

Γκορτζιέφ:

Μην φεύγεις τόσο γρήγορα πρέπει να ορκιστείς στον θεό σου! Πρέπει να υποσχεθείς ότι θα το κανείς ο,τιδήποτε και αν συμβεί.

Φρίτζ:

Το υπόσχομαι κύριε..

Γκορτζιέφ:

Όχι δεν πρέπει απλώς να υποσχεθείς πρέπει να ορκιστείς πως θα το κάνεις πάρα τα γεγονότα ή τα πρόσωπα που ίσως προσπαθήσουν να σε σταματήσουν. Στην ζωή πολλά μπορούν να συμβούν.

Φρίτζ:

Το ορκίζομαι

Σκηνή 2

Φρίτζ:

Καλημέρα σας ήρθα για το γκαζόν.

Υπηρέτης:

Ποιό γκαζόν;

Φρίτζ:

Ήρθα για να κουρέψω το γκαζόν.

Υπηρέτης:

Δεν με έχουν ενημερώσει για κάτι τέτοιο...

Φρίτζ:

Ο κύριος Γκορτζιέφ την προηγούμενη εβδομάδα μου είπε να ξαναέρθω για να κουρέψω το γκαζόν. Το όνομα μου είναι Φρίτζ.

Υπηρέτης:

Είσαστε κηπουρός;

Φρίτζ:

Όχι κύριε

Υπηρέτης:

Μπορείτε να φύγετε τότε...

Φρίτζ:

Μα αν θέλετε μπορείτε να τον ρωτήσετε μίλησα μαζί του και μου είπε πως η δουλειά μου θα ήταν να κουρεύω το γιαζόν.

Υπηρέτης:

Ο κύριος Γκορτζιεφ δεν είναι πια εδώ έφυγε από την σχολή μας.

Φρίτζ:

Και που πήγε;

Υπηρέτης:

Στο Παρίσι είχε μια πολύ σημαντική υποχρέωση.

Φρίτζ:

Πότε θα γυρίσει;

Υπηρέτης:

Δεν ξέρω αγόρι μου

Φρίτζ:

Εγώ ήρθα για να κουρέψω το γιαζόν μήπως θα μπορούσατε να μου δώσετε την κουρευτική μηχανή.

Υπηρέτης:

Για πλησίασε νεαρέ...Μην φοβάσαι πλησίασε...*(Του ανοίγει το στόμα με τα χέρια του)* Όλα σου τα δόντια είναι στην θέση τους. Ναι... είναι ακριβώς όπως το περίμενα έχεις πολύ κοφτερά δόντια, γιατί δεν δοκιμάζεις να κουρέψεις το γιαζόν με τα δόντια σου.

Φρίτζ:

Δεν το σκέφτηκα αυτό κύριε.

Υπηρέτης:

Μπορείς να το δοκιμάσεις. Εμένα ο σκύλος τρώει καθημερινά γρασίδι, κάνει πολύ καλό στα έντερα.

Φρίτζ:

Που είναι η κουρευτική μηχανή;

Υπηρέτης:

Είναι μέσα στην αποθήκη να είσαι πολύ προσεκτικός σε παρακαλώ μην προσπαθήσεις να κουρέψεις και τις πέτρες...

Φρίτζ:

Που είναι η αποθήκη κύριε;

(Εκείνος φεύγει χωρίς να του απαντήσει. Ο μικρός Φρίτζ φεύγει από την πόρτα του θεάτρου που μπήκαν οι θεατές.)

Φρίτζ:

Μα που είναι αυτή η αναθεματισμένη μηχανή, που είναι; Εδώ έχει όλο σκουπίδια. Είναι τόσο βρώμικα εδώ. Α!!! όχι αυτό... Ένας ψόφιος αρουραίος, μύγες μαζεύουν τις σάρκες του... Θεέ μου... Τι σου έκανα γιατί με τιμωρείς έτσι; Γιατί σε εμένα... (παύση) .Εδώ είναι, την βρήκα!!! η μηχανή μου!!!

(Ο Φρίτζ ανοίγει την πόρτα με δύναμη. Κατηφορίζει τον κεντρικό διάδρομο του θεάτρου κρατώντας την μηχανή γερά στα χέρια του, την σηκώνει και την ανεβάζει στην σκηνή. Υστερα αρχίζει να κουρεύει. Τα φώτα κλείνουν. Ακούμε τον ήχο της κουρευτικής μηχανής. Τα φώτα ανοίγουν, βλέπουμε τον Φρίτζ να κουρεύει το γκαζόν)

Σκηνή 3 Υπηρέτρια :

Φρίτζ μπορείς να σταματήσεις για λίγο, δεν με ακούς Φρίτζ συγκεντρώσου είναι πάντα τόσο αφηρημένο αυτό το παιδί... Φρίτζ! Φρίτζ! Σταμάτα επιτέλους!

(Ο Φρίτζ κλείνει την μηχανή)

Φρίτζ:

Συγγνώμη κυρία δεν σας άκουσα καλά

Υπηρέτρια:

Ήθελα να σε ενημερώσω για κάτι αρκετά σημαντικό ο κύριος Γκορτζιερ...

Φρίτζ:

Τι έγινε;

Υπηρέτρια:

Είναι πολύ βαριά τραυματισμένος βρίσκεται στο νοσοκομείο.

Φρίτζ:

Πως τραυματίστηκε;

Υπηρέτρια:

Τροχαίο... Ένα φορτηγό έπεσε πάνω του και του έσπασε όλα τα κόκαλα.

Φρίτζ:

Πότε θα επιστρέψει;

(Εκείνη αποχωρεί χωρίς να απαντήσει... Ο Φρίτζ συνεχίζει να κουρεύει με την κουρευτική μηχανή τα φώτα κλείνουν)

Σκηνή4

(Ακούμε το κομμάτι “The Spinners”. Ο Γκορτζιεφ είναι πάνω σε ένα φορείο τέσσερις άντρες των μεταφέρουν προς το σπίτι του.)

Σκηνή5

(Υπάρχει ένα τεράστιο μακρόστενο τραπέζι στο βάθος του κάθεται ένας υπηρέτης και τρώει τις φακές του.)

Φρίτζ:

Που είναι όλοι; Συνήθως τρώμε όλοι μαζί; Γιατί έφυγαν όλοι κύριε;

Υπηρέτης:

Κανέννας δεν θέλει να φάει μαζί σου.

Φρίτζ:

Γιατί; ήταν μήπως κάτι που είπα...

Υπηρέτης:

Ήταν κάτι που έκανες...

Φρίτζ:

Τι έκανα;

Υπηρέτης:

Αμάρτησες... *(ΓΠαυση)* Μα αυτές οι φακές είναι πεντανόστιμες ίσως είναι το κρεμμύδι... ναι αυτό είναι, όσο περισσότερο κρεμμύδι βάζεις τόσο πιο γλυκιά είναι η γεύση... *(τρώει μια γεμάτη κονταλιά) μμμ μούρλια...*

Φρίτζ:

Με ποιον τρόπο αμάρτησα;

Υπηρέτης:

Ο κύριος Γκορτζιέφ έφτασε χτες το βράδυ στην σχολή μας. Βρίσκεται στο δωμάτιο του σε κωματώδη κατάσταση. Οι γιατροί μας είπαν πως αν δεν κοιμηθεί το πιθανότερο είναι να πεθάνει . Πρέπει να ξεκουραστεί. Και εσύ... *(παίρνει το πιάτο με τις φακές και το πετάει στο πάτωμα)* Σαν βρωμερή βδέλλα ρουφάς το αίμα του.

Φρίτζ:

Κύριε σας το εξήγησα πως έχω οριστεί δεν μπορώ σταματήσω να κουρεύω το γκαζόν πρέπει να συνεχίσω. Πρέπει να συνεχίσω να κουρεύω το γκαζόν.

Υπηρέτης:

Κανείς δεν ενδιαφέρεται για τις κηπουρικές σου φιλοδοξίες! Φύγε από την σχολή μας δεν είσαι πια ευπρόσδεκτος εδώ! *(Ο υπηρέτης αποχωρεί ο Φρίτζ παίρνει μια σκούπα και αρχίζει να καθαρίζει τα κομμάτια από το σπασμένο πιάτο ξεσπά σε κλάματα)*

Σκηνη6

(Ο Φρίτζ κουρεύει το γκαζόν, γύρω του όλοι οι μαθητές του Γκορτζιέφ περιστοιχισμένοι τον κοιτάζουν με άγρια βλέμματα. Κρατούν ένα βάζο με κόκκινη μπογιά το οποίο αδειάζουν στα χέρια του Φρίτζ καθώς εκείνος κρατάει την κουρευτική μηχανή. Συγχρονίζονται και του μιλούν όλοι μαζί...)

Μαθητές:

Πρέπει να σταματήσεις!!! Κοίταξε τα χέρια σου, γέμισαν αίματα... Έχεις αίματα στα χέρια σου... Όπου κι αν κοιτάξεις υπάρχει αίμα... Λέρωσες τα χέρια σου με αίμα... Ο δάσκαλος μας πεθαίνει. Αυτός ο ήχος τον εξαντλεί ακόμα περισσότερο. Σταματά Φρίτζ!!!

Φρίτζ:

Δεν μπορώ να σταματήσω

Μαθητές:

Κλείσε την μηχανή Φρίτζ!

Φρίτζ:

Δεν μπορώ το έχω ορμιστεί (κλαίει)

(Ο κάθε μαθητής στέκεται μπροστά του προσπαθώντας να τον εμποδίσει, αλλά ο Φρίτζ τους προσπερνά όλους τον έναν μετά τον άλλο συνεχίζοντας να κουρεύει το γκαζόν. Οι μαθητές αποχωρούν και ο Φρίτζ συνεχίζει να δουλεύει, είναι εξαντλημένος κοιτάζει το παράθυρο της καλύβας του Γκορτζιερ. Ο Γκορτζιερ στέκεται όρθιος(μουσική: Chant of hohybook σε πιάνο) τον κοιτάζει μέσα από το παράθυρο. Για αρκετή ώρα παραμένουν σιωπηλοί και απλά κοιτάζονται. Ο Γκορτζιερ του χαμογελάει και με το δεξί του χέρι χαϊδεύει το μουστάκι του. Τα φώτα κλείνουν.)

Σκηνη7

(Μετα από 3 μέρες καθώς ο Φρίτζ κουρεύει το γκαζόν δέχεται μια επίσκεψη από τον Γκορτζιερ.)

Γκορτζιερ:

Πλησίασε Φρίτζ

Φρίτζ:

Σας περίμενα κύριε...

Γκορτζιερ:

(χαμογελάει με καλοσύνη) Βλέπω έχεις κάνει καλή δουλειά...πόσο χρόνο σου παίρνει το κούρεμα του γκαζόν;

Φρίτζ:

Τρεις μέρες.

Γκορτζιερ:

(γελαει)Μα εγώ νόμιζα πως εσύ είσαι δυνατός... αυτό θα έπρεπε να μπορείς να το κάνεις μέσα σε μια μέρα...

Φρίτζ:

Κάνω ό,τι μπορώ κύριε...

Γκορτζιερ:

Κατάλαβα...Δεν μου λες Φρίτζ είσαι ικανός να κρατήσεις ένα μυστικό;

Φρίτζ:

Βεβαίως κύριε...

Γκορτζιέφ:

Από το τροχαίο και έπειτα είμαι σχεδόν τυφλός (γελαει) Προς στιγμήν κανείς δεν έχει καταλάβει τίποτα. Εσύ είσαι ο μόνος που γνωρίζεις...Θα ήθελα να μείνει μεταξύ μας.

Φρίτζ:

Το υπόσχομαι κύριε...

Γκορτζιέφ:

Η καινούργια σου δουλειά θα είναι να με συνοδεύεις όπου και αν πάω. Δεν θέλω να ανησυχήσω τους μαθητές μου γι' αυτό πρέπει να μην καταλάβουν τίποτα. Θα κρατάς μια πολυθρόνα για αντιπερισπασμό. Αν κάποιος περιέργος σε ρωτήσει απάντησε του πως ο δάσκαλος σου χρειάζεται ανάρρωση... Αρχίζουμε από αύριο.

Σκηνή 8

(Ακούμε μουσική βλέπουμε τον Γκορτζιέφ να περπατάει και να κάνει κύκλους στην σκηνή από πίσω περπατάει και ο Φρίτζ κουβαλώντας μια παλιά ξύλινη πολυθρόνα.)

Φρίτζ:

Κύριε κουράστηκα όλη την ημέρα κρατάω αυτή την τεράστια πολυθρόνα. Τα γόνατα μου είναι έτοιμα να σπάσουν μήπως θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα διάλειμμα.

Γκορτζιέφ:

Καλά κάθισε...Κάποιες φορές αναρωτιέμαι μήπως είσαι εσύ ο τραυματίας και τα έχω μπερδέψει...*(γελάει)*

Φρίτζ:

Μια στιγμή μονάχα να ξαποστάσω και θα ξανασηκωθώ κύριε.

Γκορτζιέφ:

Λοιπόν έχω τελειώσει όλες μου τις δουλειές για σήμερα. Τώρα θα ήθελα να πάω μια βόλτα στο δάσος. Θα με συνοδέψεις;

Φρίτζ:

Ναι κύριε ξεκουράστηκα...

Γκορτζιέφ:

Πάμε λοιπόν...Δεν έχουμε πολύ χρόνο.

(Ο Φριτζ παίρνει την πολυθρόνα και αρχίζουν να περπατάνε μαζί προς το δάσος)

Σκηνη

Φριτζ:

Κύριε μην πηγαινείτε τόσο γρήγορα δεν προλαβαίνω...

Γκορτζιέφ:

Φριτζ τώρα μπορείς να μου κανεις οποια ερώτηση θέλεις...

Φριτζ:

Σταθείτε μισό λεπτό είναι πολύ βαριά η πολυθρόνα...

Γκορτζιέφ:

Γιατί πήρες μαζί σου την πολυθρόνα; Αφού είμαστε στο δάσος δεν υπάρχει κανένας εδώ για να ξεγελάσουμε....

Φριτζ:

Μπερδεύτηκα κύριε νόμιζα πως αυτό θέλατε...

Γκορτζιέφ:

*(Κουνάει το κεφάλι του για να δείξει άρνηση)*Όχι...Έχεις κάποια ερώτηση;

Φριτζ:

Εεε κύριε Γκορτζιέφ έχω...μια ερώτηση... ήθελα σας ρωτήσω όταν ήσασταν παιδί κουρευάτε και εσείς το γιαζόν;

Γκορτζιέφ:

Όταν ήμουν παιδί αυτή την αρμοδιότητα την είχαν οι κατσίκες...Θα σου πω μια ιστορία

(Ο Γκορτζιέφ γυρίζει την πλάτη του στον Φριτζ ανεβαίνει και περπατάει πάνω στα χερούλια από τις καρέκλες των θεατών. Περπατάει με αργό ρυθμό.)

Γκορτζιέφ:

Κάποτε ζούσε ένας μάγος που είχε μερικά κατσίκια και αυτός ο μάγος ήταν ιδιαίτερα τσιγκούνης. Δεν ήθελε να χτίσει μάντρα ούτε να πληρώνει άλλους βοσκούς για να τον βοηθήσουν να προσέχει το κοπάδι του. Τα κατσίκια του διαρκώς προσπαθούσαν να αποδράσουν, πολλές φορές τα έβρισκε στο δάσος,

κρυμμένα πίσω από θάμνους μέσα σε σπηλιές ή χαράδρες. Μια μέρα αποφάσισε να τα υπνωτίσει. Σε κάποια είπε πως ήταν λιοντάρια, σε αλλά πως ήταν τίγρεις, γεράκια, άνθρωποι ακομα και μάγοι. Το κοπάδι του έμοιαζε με ένα αληθινό τρελοκομείο. Κάποια κατσίκια έκαναν καρτέρι για να πιάσουν το «θήραμα» τους, άλλα νόμιζαν πως πετούσαν και χοροπηδούσαν σαν δαιμονισμένα, άλλα πίστευαν πως ήταν άνθρωποι και πως προσέχουν τα υπόλοιπα. Εκείνα που νόμιζαν ήταν μάγοι ήταν τα πιο αστεία. Κοίταζαν όλα τα αμνοερίφια με ένα ιδιαίτερα απαξιώτικο βλέμμα. Όλα τους είχαν ένα κοινό, πίστευαν πως δεν θα πεθάνουν ποτέ. Κάθε μέρα ο μάγος έσφαζε και από ένα κατσίκι. Εκείνα κοιτούσαν τα αίματα που χύνονταν σαν ποτάμια μα σκέφτονταν εγώ δεν είμαι σαν τα υπόλοιπα...εγώ δεν είμαι κατσίκι εξάλλου με αγαπάει ο μάγος εμένα δεν θα με σουβλίσει ποτέ...Με τον καιρό όμως ο μάγος τα σούβλισε όλα.

Φρίτζ:

Μα που πηγαίνετε κύριε, σταθείτε αφού είστε τυφλός...Έτσι δεν μου είπατε; Πως είστε τυφλός...Κύριε που πηγαίνετε...

(Ακούμε μουσική, ο Γκορτζιέφ πετάει οι κινήσεις του είναι αργές και ανάλαφρες, εξαφανίζεται.)

Φρίτζ:

Μα πως το έκανε αυτό...που στο καλό πηγέ...*(Παίρνει την πολυθρόνα στα χέρια και αρχίζει να τον ψάχνει.)* Κύριε Γκορτζιέφ! Κύριε Γκορτζιέφ!

Σκηνη10

(Ο Γκορτζιέφ είναι ξαπλωμένος στο έδαφος, γύρω του υπάρχουν χρυσάνθεμα και από πίσω του μια μεγάλη βελανιδιά.)

Φρίτζ:

Κύριε εδώ είστε σας έψαχνα σε όλο το δάσος. Μα πως πετάξατε κύριέ πρώτη φορά το βλέπω αυτό...Έφερα και την πολυθρόνα για να καθίσετε...

Γκορτζιέφ:

Κάτσε εσύ στην πολυθρόνα να ξεκουραστείς.*(Παύση)* Αν θυμάμαι καλά εδώ έχει μια βελανιδιά...Έτσι δεν είναι;

Φρίτζ:

Ναι κύριε είναι ακριβώς από πίσω σας.

Γκορτζιέφ:

Και δεν μου λες Φρίτζ τι έχει πάνω της αυτή η βελανιδιά

Φρίτζ:

Βελανιδιά κύριε...

Γκορτζιέφ:

Πόσα βελανιδιά;(Παύση) Μάντεψε πόσα περίπου είναι...

Φρίτζ:

Είναι πάνω από εκατό κύριε...

Γκορτζιέφ:

Από αυτά τα βελανιδιά πόσα θα γίνουν βελανιδιές;

Φρίτζ:

Ίσως πέντε η έξι...

Γκορτζιέφ:

(Κουνάει το κεφάλι)Ίσως ένα μονάχα, ίσως και κανένα. Πρέπει να μαθαίνουμε από την φύση...Τα υπόλοιπα θα γίνουν λίπασμα θα επιστρέψουν στην γη και θα επιτρέψουν την δυνατότητα για περισσότερα βελανιδιά. Η φύση πάντοτε δίνει όμως μονάχα την δυνατότητα. Για να γίνεις αληθινή βελανιδιά πρέπει να προσπαθήσεις...(παύση)Όμως εσύ δεν είσαι βελανιδιά. Για βελανιδιά θα μιλάμε τώρα...(γελάει)

Σκηνή 11

Φρίτζ:

Κούρεψα όλο το γρασίδι μέσα σε μόνο μια μέρα κύριε!

Γκορτζιέφ:

Γιατί μου το λες αυτό;

Φρίτζ:

Κύριε δεν θυμάστε μου το είχατε πει την προηγούμενη φορά.

Γκορτζιέφ:

(Παύση)Θέλεις να συνεχίσεις να μένεις στην σχολή μας;

Φρίτζ:

Ναι

Γκορτζιέφ:

Έχω μια καινούργια δουλειά για εσένα...

Φρίτζ:

Ποια δουλειά κύριε;

Γκορτζιέφ:

Θα είσαι ο προσωπικός μου οικονόμος

Φρίτζ:

Και τι σημαίνει αυτό κύριε;

Γκορτζιέφ:

Θα καταλάβεις σύντομα... (γελάει)

Σκηνή 12

Μια αναστατωμένη αλλά καλοντυμένη κυρία μπαίνει μέσα στην σχολή. Βήχει ασταμάτητα.

Έστερ:

Καλησπέρα σας! Θα ήθελα να δω τον κύριο Γκορτζιέφ..

Υπηρέτης:

Λυπάμαι αλλά ο κύριος Γκορτζιέφ αυτή την στιγμή τρώει. Θα πρέπει να περιμένετε.

Έστερ:

Νομίζω πως κάτι δεν καταλαβες καλά παιδί μου... έχω έρθει από την Αμερική. Πρέπει να μιλήσω στον δάσκαλο σου! Είναι επείγων.

Υπηρέτης:

Καταλαβαίνω... Παρόλα αυτά θα πρέπει να περιμένετε

Έστερ:

Άφησε με! ΑΑ! Στο χωριό σου δεν σου έμαθαν πως είναι αγένεια να γραπώνεις έτσι μια κυρία;

Υπηρέτης:

Θα πρέπει να περιμένετε Κυρία μου... σας παρακαλώ...

Έστερ:

Άφησε με, άφησε με κρετινε, δεν σου επιτρέπω να με αγγίζεις!

Υπηρέτης:

Μα σας εξήγησα πολλές φορές πως ο κύριος Γκορτζιεφ αυτή την στιγμή τρώει το γεύμα του. Θα πρέπει να περιμένετε.

Έστερ:

Μου φαίνεται δεν ξέρεις ποια είμαι εγώ!

Υπηρέτης:

Όχι η αλήθεια είναι πως δεν γνωρίζω. Κυρία μου τι κάνετε, σας παρακαλώ...

(Η Έστερ βγάζει μια κραυγή και προσπαθεί να προσπεράσει τον υπηρέτη για μια ακόμα φορά.)

Έστερ:

Βοήθειά βοήθεια, θα με πνίζετε .Ξαφνικά ζαλιζομαι, δεν αντέχω όλα γυρίζουν. Δεν αισθάνομαι καλά! Ο Θεέ μου! Μα ποσό αγενής είστε. Μου γραπώσατε το μπούτι... Όλα καταρρέουν. Δεν έχω άλλες δυνάμεις για να παλέψω μαζί σας. Δεν αντέχω άλλο! Πρέπει να δω τον δάσκαλο σας αυτή την στιγμή. Αφήστε με να περάσω!

(Τελικά κατορθώνει να ρίξει κάτω τον υπηρέτη και να τον προσπεράσει.)

Σκηνη13

(Ο Γκορτζιεφ τρώει μακαρόνια σε ένα μεγάλο μακρόστενο τραπέζι μαζί με τρεις μαθητές.)

Υπηρέτης:

Κύριε προσπάθησα να την σταματήσω αλλά...ήθελε οπωσδήποτε να σας δει...

Γκορτζιεφ:

Ποια είναι η κυρία;

Έστερ:

Ονομάζομαι Έστερ. Εχουμε ξαναγνωριστεί όταν ήσασταν στην Αμερική;

Γκορτζιεφ:

Δηλαδή έρχεστε από την Αμερική...

Έστερ:

Μάλιστα

Γκορτζιέφ:

Και τι θέλετε;

(Εκείνη κάθεται στο τραπέζι. Ανάβει ένα τσιγάρο και αρχίζει να μιλάει βήχοντας)

Έστερ:

Κύριε Γκορτζιέφ από την στιγμή που σας γνώρισα στην Αμερική τον προηγούμενο χειμώνα ήξερα πως είστε ο μόνος που μπορεί να με βοηθήσει. Το πρόβλημα αυτό με βασανίζει εδώ και πολλά χρόνια.

Γκορτζιέφ:

Μου κάνει εντύπωση που κάνατε όλο αυτό το ταξίδι μονάχα για να δείτε εμένα...Για την ώρα όμως πριν σας ακούσω, θα πρέπει να τελειώσω το φαγητό μου...Είναι σπιτικά μακαρόνια...

Έστερ:

Με όλο τον σεβασμό κύριε Γκορτζιέφ θα ήθελα να μιλήσουμε αυτή την στιγμή, δεν μπορώ να περιμένω άλλο...

Γκορτζιέφ:

Κυρία Έστερ αν δεν θέλετε να περιμένετε τότε θα πρέπει να μας κάνετε μια δωρεά...

Έστερ:

Πόσα χρήματα χρειάζεστε;

Γκορτζιέφ:

Πέντε χιλιάδες δολάρια!

Έστερ:

Πολύ καλά λοιπόν θα σας τα δώσω...*(Αδειάζει από την τσάντα της πολλά χαρτονομίσματα τα μετράει και ύστερα τα αφήνει στο τραπέζι.)*

Γκορτζιέφ:

Γιατί βήχετε τόσο πολύ;

Έστερ:

Αυτό είναι κομμάτι του προβλήματος . Ξέρετε έχω πολλά προβλήματα με τον άντρα μου σεξουαλικής φύσεως...

(Ξαφνικά μπαίνει μέσα στο δωμάτιο ο Φρίτζ φορώντας στολή σερβιτόρου. Σερβίρει ένα ποτήρι κρασί στον Γκορτζιέφ.)

Φρίτζ:

Κύριε μήπως θα θέλατε να σας σερβίρω και το επιδόρπιο;

Γκορτζιέφ:

Όχι παιδί μου δεν χρειάζεται έχουμε εδώ μια πολύ «σοβαρή» συζήτηση...

Έστερ:

Και εγω για να μπορέσω να καλύψω αυτό το μεγάλο πρόβλημα καπνίζω ασταμάτητα. Κύριε Γκορτζιέφ είμαι απελπισμένη ένας φαλλός με κυνηγάει όπου και να πάω. Τα τσιγάρα όπως όλοι γνωρίζουνε είναι ένα φαλλικό σύμβολο. Έχω ανακαλύψει πως η μανία μου με το κάπνισμα και ο βήχας είναι συνέπειες που πάντα εκδηλώνονται όταν έχω προβλήματα με τον άντρα μου στον σεξουαλικό τομέα. Έχω πάρα πολλές σεξουαλικές σκέψεις. Σκέφτομαι πράγματα ανήκουστα που αν τα έλεγα δυνατά όλοι θα γελούσαν μαζί μου. Βλέπετε ο άντρας μου είναι παχύσαρκος, τρώει διαρκώς ασύστολα, δεν κάνει τίποτα άλλο πέρα από το να χλαπακιάζει ο,τιδήποτε βρει μπροστά του. Όπου και αν είμαστε εκείνος αρχίζει σαν γουρουνί να τρώει με κάνει ρεζίλι μπροστά στις φίλες μου, και εγώ ξέρετε είμαι ένας άνθρωπος με μια ιδιαίτερη λεπτότητα και αισθάνομαι σαν να με εξευτελίζει. Όλο τρώει τρώει τρώει .Εγώ δεν αισθάνομαι πλέον την παραμικρή έλξη για εκείνον αλλά παράλληλα μου αρέσει να του μαγειρεύω... Είμαι πολύ καλή μαγειρισσα και όλο αυτό με μπερδεύει. Και όπως φυσικά ήδη γνωρίζετε...

Γκορτζιέφ:

Τι μάρκα τσιγάρων καπνίζετε;

Έστερ:

Malboro

Γκορτζιέφ:

*(Παύση)*Κυρία μου το φάρμακο που ζητάτε, κατά βάθος είναι πολύ απλό...Δεν έχετε παρά να αλλάξετε χαρμάνι...

Έστερ:

Και τι να καπνίζω;

Γκορτζιέφ:

“Gauloises Bleues” θα ήταν μια καλή επιλογή.

Έστερ:

(Παύση) Αυτό είναι, πως δεν το είχα σκεφτεί, η μάρκα του τσιγάρου...
χρειάζομαι μια... ανανέωση μα ναι φυσικά μα είναι ολοφάνερο. Ήταν τόσο
ξεκάθαρο από την πρώτη στιγμή. Κρατείστε τα χρήματα! Πάρτε και μερικά
ακόμα! (του δίνει ένα ακόμα κομπόδεμα με δολάρια). Θα πάω αμέσως να
αγοράσω όσα περισσότερα Gauloises bleues μου επιτρέπεται να πάρω μαζί
μου στην Αμερική. Σας ευχαριστώ...

*(Η κυρία Έστερ αποχωρεί από το τραπέζι. Ο Γκορτζιέφ συνεχίζει να τρωει τα
μακαρόνια του. Επικρατεί απόλυτη σιωπή.)*

Γκορτζιέφ:

Κύριε σερβιτόρε! Κύριε σερβιτόρε! Μα που εξαφανίστηγε;

Φρίτζ:

Εδώ είμαι κύριε...

Γκορτζιέφ:

Αυτό είναι το πουρμπουάρ σας. Να το ξοδέψετε δημιουργικά!

Σκηνή 14

Φρίτζ:

Καλημέρα σας κύριε Γκορτζιέφ! Αυτός είναι ο καφές σας... (Παύση κοιτάζει
κάτω) Έκανα όλες τις δουλειές που μου ζητήσατε. Έπλυνα και σιδέρωσα τα
ρούχα, άρμεξα τις αγελάδες, σκαρφάλωσα πάνω στα δέντρα και μάζεψα τα
λεμόνια και τα πορτοκάλια, σκούπισα, ξεσκόνισα και άναψα την φωτιά του
δωματίου σας, νομίζω πως τέλειωσα για σήμερα...

Γκορτζιέφ:

Και δεν μου λες... Πώς ξόδεψες τα χρήματα που σου έδωσα.

Φρίτζ:

Εεε κύριε αποφάσισα να τα μοιραστώ τα χρήματα με τους υπόλοιπους μαθητές
και να κρατήσω για τον εαυτό μου ένα μεγάλο ποσό.

Γκορτζιέφ:

Σου είπα να τα ζοδέψεις δημιουργικά! Δεν μπήγες στον κόπο να σιεφτείς! Δεν βοήθησες κανέναν με αυτό που έκανες, ούτε καν τον εαυτό σου.

Φρίτζ:

Κύριε δεν μπορούσα να βρω κάτι αξιόλογο για να κάνω με τα χρήματα...

Γκορτζιέφ:

Και για ποιο λόγο κράτησες ένα μεγάλο ποσό για τον εαυτό σου;

Φρίτζ:

Δεν ξέρω κύριε.

Γκορτζιέφ:

Είμαι εξαιρετικά απογοητευμένος μαζί σου.

Φρίτζ:

Συγγνώμη κύριε...

Γκορτζιέφ:

Πόσες μέρες είσαι στην σχολή μας;

Φρίτζ:

Σαρανταπέντε μέρες κύριε.

Γκορτζιέφ:

Θυμάμαι πως ήθελες να μάθεις τα πάντα. Μήπως άλλαξες γνώμη παιδί μου;

Φρίτζ:

Όχι κύριε...

Γκορτζιέφ:

Γιατί δεν το ζητάς τότε αφού δεν έχεις αλλάξει γνώμη!

Φρίτζ:

Κύριε απλώς βλέπω πόσο απασχολημένος είστε και βλέπετε εγώ... νόμιζα πως δεν έχετε χρόνο για εμένα.

Γκορτζιέφ:

Αν θέλεις κάτι πραγματικά πρέπει να το ζητάς! Έχω χίλιους μαθητές. Έχω πολύ περισσότερη δουλειά από όσο μπορείς να φανταστείς. Σου είπα θα σε διδάξω, πρέπει να μου το υπενθυμίσεις, να με βοηθήσεις ζητώντας το πάλι. Αυτό φανερώνει πως έχεις θέληση για μάθηση.

Φρίτζ:

Έκανα λάθος κύριε συγχωρέστε με...

Γκορτζιέφ:

Λοιπόν είσαι διαθέσιμος αυριο το πρωί στις δέκα;

Φρίτζ:

Ναι κύριε

Σκηνη 14

(Την επόμενη μέρα ο Φρίτζ περιμένει έξω από την πόρτα του Γκορτζιέφ. Είναι πολύ αγχωμένος, βάζει το αντί του στην πόρτα για να κρυφακούσει υστέρα χτυπάει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Ο Γκορτζιέφ στέκεται στην μέση του δωματίου του ντυμένος κανονικά.)

Γκορτζιέφ:

Θέλεις τίποτα;

Φρίτζ:

Εχω έρθει για το μάθημα κύριε...

(Τον κοιτάζει με ένα τρόπο γνωστό και από άλλες φορές σαν να μην τον έχει ξαναδεί στην ζωή του.)

Γκορτζιέφ:

Ήταν να έρθεις σήμερα το πρωί;

Φρίτζ:

Ναι κύριε στις δέκα.

(Ο Γκορτζιέφ κοιτάζει το ρολόι του.)

Γκορτζιέφ:

Θυμόμουν ότι είχα να κάνω κάτι στις δέκα, αλλά δεν θυμόμουν τι ήταν... Γιατί δεν ήσουν εδώ στις δέκα ακριβώς;

(Ο Φρίτζ κοιτάζει το ρολόι του.)

Φρίτζ:

Ήρθα στις δέκα κύριε...

Γκορτζιέφ:

Καθυστέρησες δέκα δευτερόλεπτα. Ζω με το δικό μου ρολόι όχι με το δικό σου. Αν θέλεις να μάθεις από εμένα να είσαι εδώ όταν το δικό μου ρολόι λέει δέκα ακριβώς. Σήμερα δεν έχει μάθημα.

Φρίτζ:

Κύριε αυτό σημαίνει πως δεν θα ξανακάνουμε μάθημα;

Γκορτζιέφ:

Βεβαίως και θα κάνεις μάθημα αλλά την άλλη Τρίτη στις δέκα. Στην ανάγκη έλα νωρίτερα και περίμενε. Είναι ένας τρόπος και αυτός να μην έρθεις αργοπορημένος.

Σκηνή 15

(Την επόμενη Τρίτη ο Φρίτζ φτάνει νωρίτερα και περιμένει υπομονετικά έξω από το δωμάτιο του Γκορτζιέφ.)

Γκορτζιέφ:

Είσαι στην ώρα σου! Είμαι πολύ ευχαριστημένος... Πόση ώρα βρίσκεσαι έξω από το δωμάτιο μου;

Φρίτζ:

Περιμένω εδώ και μια ώρα κύριε...

Γκορτζιέφ:

Φρίτζ σου είχα πει να έρθεις νωρίτερα, δεν σου είπα να σπαταλήσεις μια ολόκληρη ώρα (γελάει)...

(Πιάνει ένα παγούρι και τα τσιγάρα του.)

Γκορτζιέφ:

Έχω φτιάξει καφεδάκι και για τους δυο μας. Τα τσιγάρα όμως είναι μόνο για εμένα (γελάει) Πάμε στο δάσος.

Σκηνή 16

(Ο Γκορτζιέφ κάθεται σιωπηλός, στηρίζοντας την πλάτη του στον κορμό της βελανιδιάς και καπνίζοντας το τσιγάρο του.)

Φρίτζ:

Πότε θα αρχίσει το μάθημα κύριε;

Γκορτζιέφ:

Το μάθημα αρχίζει στις δέκα...

Απόλυτη σιωπή. Μετά από αρκετή ώρα ο Φρίτζ ανεβαίνει μόνος του πάνω σε ένα λόφο.

Γκορτζιέφ:

Τι βλέπεις Φρίτζ;

Φρίτζ:

Βλέπω έλατα, αμέτρητα έλατα και στο βάθος ένα βουνό.

Γκορτζιέφ:

Μέσα σου τι βλέπεις;

Φρίτζ:

Δεν βλέπω τίποτα κύριε...

Γκορτζιέφ:

Τι αισθάνεσαι στην πλάτη σου;

(Ο Φρίτζ βγάζει την μπλούζα του, στην πλάτη του υπάρχουν δύο μεγάλες ραμμένες πληγές)

Φρίτζ:

Αισθάνομαι πως κάτι λείπει...

Γκορτζιέφ:

Και τι είναι αυτό;

Φρίτζ:

Τα φτερά μου κύριε μου τα έκοψαν.

Γκορτζιέφ:

Ίσιωσε την μέση σου. Κλείσε τα μάτια. Νιώσε τα φτερά σου να ριζώνουν μέσα στην πλάτη σου... *(Παύση)* Τώρα πήδα!

Φρίτζ:

Μα δεν μπορώ να πετάξω εγώ κύριε...

Γκορτζιέφ:

Είπα πήδα!!!

(Ο Φρίτζ πηδάει. Μετα από κάθε άλμα προσγειώνεται πάνω στο μαύρο στρώμα που υπάρχει στην σκηνή.)

Φρίτζ:

Μα είναι ανώφελο κύριε...

Γκορτζιέφ:

Ξανά!

(Ο Φρίτζ σηκώνεται και ξανανεβαίνει στο λόφο κάθε φορά που ο Γκορτζιέφ λέει «ξανά» κοπανάει με δύναμη το μπαστούνι του στο έδαφος και εκείνος πηδάει...)

Γκορτζιέφ:

Ξανά! Ξανά! Ξανά!

Φρίτζ:

Μα σας το είπα δεν μπορώ.

Γκορτζιέφ:

Ξανά! Ξανά! Ξανά!

Φρίτζ:

Μα σας εξήγησα.

Γκορτζιέφ:

Ξανά! Ξανά! Ξανά! Ξανά!

Φρίτζ:

Κουράστηκα κύριε. Πονάω, τα κόκαλα μου είναι έτοιμα να σπάσουν.

Γκορτζιέφ:

Ξανά! Ξανά!

Ο Φρίτζ είναι εξαντλημένος στο έδαφος

Φρίτζ:

Πονάω!!!

Γκορτζιέφ:

Ο πόνος ουρλιάζει μέσα σου και εσύ προσπαθείς να ξεφύγεις. *(Χτυπάει το μπαστούνι στο έδαφος)* Κάτσε μαζί! του και άκουσε τον.

Σκηνή 17

(Ο Φρίτζ και ο Γκορτζιέφ κάθονται σε ένα καφέ. Ξαφνικά εμφανίζεται μια ηλικιωμένη κυρία που έχει δυο πίνακες κρεμασμένους στον λαιμό της, έναν που ακουμπάει στην πλάτη της και έναν που ακουμπάει στο στήθος της.)

Μιλίν:

Κύριε Γκορτζιέφ μήπως θα σας ενδιέφερε να δείτε τους πίνακες μου;

Γκορτζιέφ:

Φυσικά! Δείξε μας...

Μιλίν:

Αυτός είναι ένας βιολιστής που παίζει το βιολί του. Είναι αληθινό πρόσωπο τον γνώρισα στην Μονμάρτη. Ξέρετε είναι λίγο χοντρούλης και όπως βλέπετε τα δάχτυλα είναι μεγάλα και χοντρά. Δεν είναι καλό πράγμα για ένα βιολιστή να έχει μεγάλα και χοντρά δάχτυλα, αλλά βλέπετε είχε κάποιο ενδιαφέρον έτσι όπως τον έβλεπα να κάθεται μοναχός του.

Γκορτζιέφ:

Και ο άλλος πίνακας;

Μιλίν:

Ο άλλος πίνακας είναι ένα από τα εγγονάκια μου ο Ζασπέρ εδώ του είχα δώσει να φάει λίγο ψωμί με γάλα. Κοιτάξτε τον. Η αλήθεια είναι πως η μύτη του είναι λιγουλάκι γαμψή σαν την δικιά μου. (γελάει) Αλλά βλέπετε είναι πολύ καλό παιδί...

Γκορτζιέφ:

Θα τους αγοράσω και τους δυο!

(Ο Γκορτζιέφ βγάζει από την τσέπη του ένα μεγάλο κομπόδεμα και της το δίνει)

Μιλίν:

Πόσο χαρούμενη με κάνετε κύριε Γκορτζιέφ. Βλέπετε μου έχουν τελειώσει τα χρήματα... Βέβαια ο άντρας της κόρης μου προσπαθεί να κάνει διάφορες δουλειές αλλά είμαστε πάρα πολύ στενά, δεν τα καταφέρνουμε. Ακόμα και στην μαύρη αγορά κύριε Γκορτζιέφ είναι όλα πανάκριβα. Δεν πειράζει όμως... Να είμαστε καλά μέσα μας αυτό δεν έχει σημασία; Σας ευχαριστώ και πάλι...

(Ο Γκορτζιεφ της χαμογελάει και την χαιρετάει. Η ηλικιωμένη κυρία αποχωρεί.)

Γκορτζιεφ:

Σου αρέσουν οι πίνακες που αγόρασα Φρίτζ;

Φρίτζ:

Κύριε η αλήθεια είναι πως δεν μπορώ να τους κατανοήσω. Δεν βλέπω ούτε τον βιολιστή ούτε το εγγονάκι, μόνο μουτζούρες βλέπω...

Γκορτζιεφ:

(Γελάει) Δηλαδή συντάσσεσαι και εσύ με την άποψη της κυρίας Κηπ. Ξέρεις η κυρία Κηπ δεν έχει συμπάθεια για τους πίνακές μου. Όταν της έδειξα την συλλογή μου μου είπε: "Κύριε Γκορτζιεφ εδώ έχετε τα πάντα εκτός από τέχνη..." *(γελάει)* Αλλά βλέπεις είναι πολύ σημαντικό για εκείνη την γριούλα που κάποιος αγόρασε τα έργα της. Άσχετα με την γνώμη που έχω εγώ, εσύ ή η κυρία Κηπ. Εκείνη ζωγραφίζει τα έργα της με όλο της το είναι, την αληθινή καρδιά της. Θα ήταν πολύ κακό για εκείνη να μην βρει αγοραστή(παύση). Ο Θεός είναι θλιμμένος.

Φρίτζ:

Τι σημαίνει αυτό κύριε;

Γκορτζιεφ:

Ο Θεός μέσα σου είναι θλιμμένος...

Φρίτζ:

Δεν καταλαβαίνω κύριε.

Σκηνή 18

Υπάρχει απόλυτο σκοτάδι, ακούμε μονάχα τον ήχο του Φρίτζ να προσγειώνεται ξανά και ξανά πάνω στο στρώμα. Ο Γκορτζιεφ είναι καθισμένος γέρνοντας στον κορμό της βελανιδιάς και καπνίζοντας το τσιγάρο του. Ξαφνικά τα φώτα ανοίγουν, ο Φρίτζ προσγειώνεται για μια ακόμα φορά στο έδαφος.

Φρίτζ:

Το είδατε κύριε Γκορτζιεφ, τα κατάφερα! Φαντάζομαι το είδατε κι εσείς!

Γκορτζιεφ:

Ποιο πράγμα;

Φρίτζ:

Πετάξα κύριε Γκορτζιέφ, μα δεν το είδατε;

Γκορτζιέφ:

Όχι...

Φρίτζ:

Κοιτάζτε με θα τα ξανακάνω *(ανεβαίνει στον λόφο)* κοιτάζτε ένα δυο τρία Πάμε!

(Ο Φρίτζ προσγειώνεται στο έδαφος)

Φρίτζ:

Δεν υπάρχει τίποτα πιο αναζωογονητικό από το να πετάς! Όταν είσαι ψηλά όλα αλλάζουν, όλα τα αλλά φαίνονται τόσο μικρά.

Γκορτζιέφ:

Μόνο να προσέχεις όταν πετάς μην συγκρουστείς με καμια μπεκάτσα.*(γελάει)*

Φρίτζ:

Τι θέλετε να πείτε με αυτό;

Γκορτζιέφ:

Οι άνθρωποι λένε πολλά ψέματα στον εαυτό τους.

Σκηνή 19

(Ο Γκορτζιέφ είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Είναι εξαντλημένος όλο το βραδύ έγραφε και ο Φρίτζ του έφτιαχνε καφέδες. Τώρα είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι και διαβάζει ένα βιβλίο. Ο Φρίτζ τακτοποιεί το δωμάτιο. Επικρατεί χάος. Αφού τακτοποιήσει, προσπαθεί να ανάψει την φωτιά για αρκετή ώρα αλλά δυσκολεύεται.)

Γκορτζιέφ:

Φρίτζ ήθελα να σε ενημερώσω πως αύριο θα έρθει στην σχολή μας ένας παλιός μου φίλος. Ο Έλληνας Αρχιεπίσκοπος. Θα ήταν καλό να τον γνωρίσεις.*(Παύση)* Τι κάνεις εκεί πέρα παιδί μου;

Φρίτζ:

Προσπαθώ να ανάψω την φωτιά κύριε. Απλώς τα ξύλα είναι χλωρά, ίσως βράχηκαν... Είναι αδύνατον να ανάψεις φωτιά με βρεγμένα ξύλα... Δεν ανάβουν με τίποτα κύριε... Έβαλα μερικά ξεραμένα χόρτα αλλά η φωτιά δεν ανάβει... Δοκίμασα να τα κουνήσω αλλά ούτε κι αυτό βοήθησε...

(Ο Γκορτζιεφ τον παρατηρεί σιωπηλά με ένα ειρωνικό βλέμμα όσο εκείνος με άγαρμπο τρόπο σηκώνει και αλλάζει θέση τα ξύλα με την λαβίδα του τζακιού. Ξαφνικά ο Γκορτζιεφ σηκώνεται από το κρεβάτι (φοράει μόνο τα εσώρουχα του). Πιάνει ένα μπουκάλι με Αρμανιάκ και απομακρύνει τον Φρίτζ από το τζάκι ρίχνοντας κάμποσο από το ποτό μέσα στην φωτιά. Ακούγεται μια έκρηξη, φλόγες αναπηδούν και σε λίγο αρχίζουν να χορεύουν ρυθμικά. Ο Φρίτζ του στρώνεις το κρεβάτι. Ο Γκορτζιεφ με γρήγορες κινήσεις κουμπώνει το πουκάμισο του και βάζει τα το παντελόνι του.)

Γκορτζιεφ:

Όταν είναι απαραίτητο ένα άμεσο αποτέλεσμα πρέπει να χρησιμοποιήσεις οποιοδήποτε μέσο. (χαμογελάει) Όταν λείπω από το δωμάτιο κι έχεις χρόνο δεν χρειάζεται να χρησιμοποιείς αυτό το παλιό, καλό Αρμανιακ.

Σκηνή 20

(Όλοι οι μαθητές, ο Γκορτζιεφ και ο Αρχιεπίσκοπός είναι καθισμένοι σε ένα τραπέζι. Ο Φρίτζ τους σερβίρει.)

Αρχιεπίσκοπος:

Κύριε Γκορτζιεφ θα ήθελα να σας ομολογήσω πως αυτή είναι η πιο περιεργη πρόσκληση που έχω δεχτεί στην ζωή μου...

Γκορτζιεφ:

Που είναι το περιεργο;

Αρχιεπίσκοπος:

Ελπίζω να μην ξεχάσατε κύριέ μου πως είμαι Αρχιεπίσκοπος. Απαιτείται ένας δέοντας σεβασμός.

Γκορτζιεφ:

Σας σέβομαι απεριόριστα...

Αρχιεπίσκοπος:

Είμαι κληρικός κύριε μου! Ακούσατε ποτέ στην ζωή σας κληρικό να μπαίνει μέσα σε χαμάμ;

Γκορτζιεφ:

Ποιο είναι το πρόβλημα με το χαμάμ;

Αρχιεπίσκοπος:

Ως κληρικός είναι αδύνατον για εμένα να γδυθώ. Είμαι αμετακίνητος επίσης στο ότι θα ήταν απρεπές για τον ρόλο μου να βρισκομαι σε ένα χώρο με δεκάδες γυμνούς άντρες.

Γκορτζιέφ:

Σήμερα προκειμένου να τιμήσουμε τον Αρχιεπίσκοπο θα κάνουμε χαμάμ ντυμένοι. Θα πάει ο Φρίτζ στον πύργο να φέρει τα μπουρνούζια.

Φρίτζ:

Εντάξει κύριε...

Αρχιεπίσκοπος:

Ποιος είναι ο Φρίτζ;

Γκορτζιέφ:

Είναι προσωπικός μου οικονόμος, ο χερουβείμ μου.

Αρχιεπίσκοπος:

Φρίτζ...Μμμ περιεργο όνομα...Για πλησίασε νεαρέ...Πλησίασέ, μην ντρέπεται...Για να δω τα μάτια σου.(Παύση) Έχουν κάτι διαφορετικό τα μάτια σου. Από που κατάγεται;

Φρίτζ:

Κύριε θα ήθελα πολύ να σας δώσω μια ξεκάθαρη απάντηση αλλά η αλήθεια είναι πως δεν γνωρίζω...

Αρχιεπίσκοπος:

(Γελάει για αρκετή ώρα χωρίς να προσέξει το σοβαρό βλέμμα του Φρίτζ) Καλο! Καλο!
Ευφρέστατος ο νεαρός...Αισθάνομαι πως θα μπορούσε να γίνει ένας εξαιρετικός ιερέας.

Γκορτζιέφ:

Σεβασμιότατε την επόμενη φορά που θα μας επισκεφτείτε φέρτε μας ένα καλό κρασάκι από το Άγιο Όρος και θα σας τον δώσουμε.(Γελάει) Είμαι σίγουρος πως ο Φρίτζ θα γινόταν ένα εξαιρετικό παπαδοπαίδι...

Αρχιεπίσκοπος:

Βεβαίως για αρχή θα μπορούσαμε να το στείλουμε στο ησυχαστήριο να μελετήσει τους μεγάλους πατέρες της Εκκλησίας. Φρίτζ αν το αποφασίσεις και το θέλεις πραγματικά κυνήγησε το, θα είναι μια μεγάλη αλλαγή στην ζωή σου,

θα φοράς ράσα, θα αφήσεις μούσια, θα κάνεις όμορφες πεζοπορίες στο βουνό και με τον καιρό όσο περισσότερο μένεις στο μοναστήρι θα αρχίσεις να μοιάζεις σαν γέρος...*(Παύση)* Έεεμ σαν τους γέροντες μας...Εννοώ πως θα ωριμάσεις, δεν θα είσαι παιδάκι,θα είσαι στιβαρός.

Σκηνή 21

(Παντού υπάρχουν ατμοί. Ξαφνικά το τοπίο καθαρίζει. Ο Γκορτζιεφ,ο Αρχιεπίσκοπος, ο Φρίτζ και μερικοί ακόμα μαθητές να κάθονται στο χαμάμ.)

Γκορτζιεφ:

Από ό,τι φαίνεται ο Φρίτζ δεν κατάφερε να βρει τα μπουρνούζια επομένως θα συμβιβαστούμε ο καθένας με αυτό το λεπτό κομματάκι υφάσματος. Θα ήθελα να σας ζητήσω συγγνώμη για την αναστάτωση.

Αρχιεπίσκοπος:

Καταλαβαίνω κύριε Γκορτζιεφ...Απλώς αν μπορείτε εεε κύριοι μην κουνάτε τα πόδια σας, δεν θα ήθελα να φανεί τίποτα περίεργο...

Μαθητές:

Μάλιστα.

Γκορτζιεφ:

Σε αυτό το χαμάμ εδώ και πολλά χρόνια έχουμε μια παράδοση. Όποιος μπαίνει για πρώτη φορά οφείλει να μας πει μια αθυρόστομη Ιστορία.

Αρχιεπίσκοπος:

Εγώ δεν έχω καμία αθυρόστομη Ιστορία...

Γκορτζιεφ:

Αυτοσχεδιάστε κύριε Αρχιεπίσκοπε, είμαι σίγουρος πως θα σκεφτείτε κάτι. Είστε ένας άνθρωπος με πλούσια φαντασία.

Αρχιεπίσκοπος:

Δεν έχω καμία ιστορία είπα!

(Ο Γκορτζιεφ με αργές δεξιοτεχνικές κινήσεις τραβάει το ύφασμα από πάνω του και παραμένει γυμνός.)

Αρχιεπίσκοπος:

Μα, μα τι κάνετε σας παρακαλώ κύριε μου φορέστε τα ρούχα σας!

Γκορτζιέφ:

Κύριε Αρχιεπίσκοπε τι είναι αυτό που φοβάστε επιτέλους;

(Όλοι οι μαθητές σηκώνονται βγάζοντας κι εκείνοι τα υφάσματα πετώντας τα ακριβώς στο ίδιο σημείο που τα πέταξε και ο Γκορτζιέφ. Ο Αρχιεπίσκοπος αρχίζει να τρέμει κάνοντας την προσευχή του. Η φωνή του τρέμει.)

Αρχιεπίσκοπος:

Θα σας πω μια ιστορία από το ευαγγέλιο:

«Ενώ το πονηρό και ακάθαρτο πνεύμα παραινούσε κάποιον δαιμονισμένο και ξέσχιζε τα ρούχα που φορούσε, και, χωρίς ντροπή, εμφανιζόταν γυμνός στους δημόσιους χώρους, μόλις, με την διαταγή του Κυρίου, το πονηρό και ακάθαρτο πνεύμα διώχθηκε, ο πρώην δαιμονισμένος εμφανίστηκε σώφρων και ιματισμένος παρά τους πόδας του Ιησού».

Γκορτζιέφ:

Αυτός ο δαίμονας, πού είναι τώρα;

Αρχιεπίσκοπος:

Δεν γνωρίζω κύριε μου το που είναι τώρα ο δαίμονας! Δεν είναι αυτό το νόημα της ιστορίας!

Γκορτζιέφ:

Ποιο είναι το νόημα της ιστορίας;

Αρχιεπίσκοπος:

Λοιπόν επειδή δεν μπορώ να βάλω άκρη μαζί σας θα κάνουμε μια συμφωνία... Εσείς μπορείτε να παραμείνετε έτσι αλλά εγώ το βρακί μου δεν το βγάζω.

Σκηνή 22

Υπάρχει απόλυτο σκοτάδι, ακούμε τον Φριτζ να πέφτει στο έδαφος ξανά και ξανά. Τα φώτα ανοίγουν.

Φριτζ:

Ο ώμος μου χτύπησα τον ώμο μου!(*Σηκώνεται με δυσκολία*) Όσο και να προσπαθώ δεν αλλάζει τίποτα κύριε. Κάθε μέρα εδώ και μήνες στέκομαι μπροστά στον καθρέπτη, κοιτάζω τις πληγές μου. Τίποτα δεν φυτρώνει στην πλάτη μου. Οι μέρες περνούν και όλα παραμένουν ίδια.

Γκορτζιέφ:

(Γελάει) Φτωχέ μου Φριτζ... Εσύ νομίζεις πως θα προστάξεις τα φτερά σου να φυτρώσουν και εκείνα θα σε ακούσουν.

Φριτζ:

Και τι πρέπει να κάνω για να με ακούσουν;

Γκορτζιέφ:

(Παραμένει για ώρα σιωπηλός) Για ποιο λόγο θέλεις να πετάξεις;

Φριτζ:

Θα μου άρεσε να πετάω μαζί τα πουλιά. Θα είχε πλάκα αυτό κύριε. Κάποτε είδα ένα κοτσύφι και όπως το κοιτάζα σκεφτόμουν... Δεν θα ήταν όμορφο και εγώ να μπορούσα να πετάξω μαζί του.

(Ο Γκορτζιέφ τον κοιτάζει με ένα περίεργο βλέμμα. Σαν ο Φριτζ να ήταν κάποιος γέρος με άνοια που έχει χαθεί στο δάσος.)

Γκορτζιέφ:

Αυτό είναι για εσένα η εργασία μου... Να κυνηγάς κοτσύφια... Το κοτσύφι δεν είναι αρκετό αγόρι μου. Πρέπει να βρεις κάτι βαθύτερο. Κάθε φορά που κάνεις ένα άλμα ψιθύρισε μέσα σου αυτή την ερώτηση: «Για ποιο λόγο θέλω να πετάξω;».

(Ακούμε τον Φριτζ για έξι συνεχόμενες φορές να πηδάει προσπαθώντας να πετάξει. Σιγοψιθυρίζει την ερώτηση όσο πιο βαθιά μπορεί, όμως τίποτα δεν αλλάζει. Είναι ξαπλωμένος, κλαίει απελπισμένος.)

Σκηνή 23

(Ακούμε βιολιά, στην συνέχεια εμφανίζονται οι μαθητές του Γκορτζιέφ με ένα τεράστιο μακρόστενο τραπέζι. Βάζουν ποτήρια, πιάτα, μαχαίρια και πιρούνια. Στην συνέχεια αποχωρούν. Στο βάθος πολύ μακριά τους, στον διάδρομο του θεάτρου εμφανίζεται ο Γκορτζιέφ κρατώντας ένα ξύλινο μπαούλο γεμάτο παλιά γυάλινα μπουκάλια.)

Γκορτζιέφ:

Φριτζ! Έχω μια δουλειά για εσένα...

Φριτζ:

Τι πρέπει να κάνω κύριε;

Γκορτζιέφ:

Κράτα αυτό το κουτί.

Φριτζ:

Τι έχει μέσα κύριε;

Γκορτζιέφ:

Μερικά άδεια μπουκάλια κρασιού. Πάρε αυτά τα χρήματα και πήγαινε στην πόλη. Αγόρασε και γέμισέ τα με χύμα κρασί. Μετα σφράγισέ τα με κεριά και όταν το κεριά στεγνώσει θέλω να πας στον πύργο και να μαζέψεις όσους περισσότερους ιστούς αράχνης μπορείς να βρεις. Στην συνέχεια ρίξε τους ιστούς πάνω στα μπουκάλια...

Φριτζ:

Κατάλαβα κύριε...Και για ποιο λόγο τα κάνουμε όλα αυτά;

Γκορτζιέφ:

Θα μάθεις σύντομα...

Σκηνή 24

Ακούμε ξανά τα βιολιά. Το μακρόστενο τραπέζι είναι γεμάτο από ανθρώπους που αδημονούν να σερβιριστεί το φαγητό τους. Ανάμεσά τους υπάρχουν και ορισμένοι εβραίοι που για πολλούς μήνες ήταν κρυμμένοι σε ένα υπόγειο υπό την προστασία του κύριου Γκορτζιέφ.

Υπηρέτης :

Φριτζ Φριτζ!!! Μα που είναι αυτό το παιδί πεινάμε πότε θα σερβιριστεί το φαγητό;

(Εμφανίζεται ο Φριτζ ντυμένος με μια στολή σερβιτόρου.)

Φριτζ:

Είναι όλα έτοιμα...Λίγο υπομονή και θα είναι όλα στο τραπέζι σας..

Γκορτζιέφ:

Που είναι τα παιδιά;

Υπηρέτρια:

Παίζουν κύριε Γκορτζιέφ.

Γκορτζιέφ:

Θα ήθελα να τα δω, μπορείτε να τα φωνάξετε;

Υπηρέτρια:

Βεβαίως κύριε Γκορτζιεφ...

Η γυναίκα φεύγει. Όταν γυρίζει έχει μαζί της τέσσερα μικρά παιδιά, τρία αγόρια και ένα κορίτσι.

Γκορτζιεφ:

Εσείς δεν θα φάτε μαζί μας;

Ληζ:

Ήμασταν στον πίσω κήπο κύριε και μαζεύαμε σαλιγκάρια.

Γκορτζιεφ:

Αν κάποιος από εσάς ενδιαφέρεται του έχω μια καλύτερη δουλειά .

Τζέρι:

Τι δουλειά κύριε;

Γκορτζιεφ:

Θα μαζέψετε ρώσικα καπίκια.

Τομ:

Τι είναι τα καπίκια;

Γκορτζιεφ:

Είναι τα χρήματα των Ρώσων. Λοιπόν σκεφτείτε το και αποφασίστε. Υπάρχει κάποιος που θέλει να κάτσει μαζί μας; Η όλοι θέλετε τα καπίκια;

Τα παιδιά μαζεύονται και αρχίζουν να σιγοψιθυρίζουν και ύστερα γυρίζουν και λένε όλα με μια φωνή:

Παιδιά:

Αποφασίσαμε πως θέλουμε τα καπίκια κύριε...

Γκορτζιεφ:

Περίφημα, περίφημα ελάτε μαζί μου...

Ο Γκορτζιεφ βγάζει μια κλωλιά από την τσέπη του και τραβάει μια γραμμή. Λοιπόν όλοι σας πρέπει να είστε πίσω από την γραμμή.

Παιδιά:

Μάλιστα κύριε...

Γκορτζιέφ:

Θα παλέψετε και ο καλύτερος θα κερδίσει. Λοιπόν οι κανόνες του παιχνιδιού έχουν ως εξής απαγορεύεται να δαγκώνετε ο ένας τον άλλον, όχι σπρωξιές και όχι μπουνιές. (Παύση) Τεντώστε τα πόδια σας... Λάβετε θέσεις! (Όλα τα παιδιά έχουν πάρει στάσεις σαν να είναι δρομείς, είναι ακίνητοι, ο Γκορτζιέφ περπατάει σιωπηλός και τα κοιτάζει χαμογελώντας.) Τι συμβαίνει εδώ πέρα! Ναι... είναι όπως το περίμενα, ναι ναι ο Τομ. Είναι το φαβορί, αυτός θα κερδίσει φαίνεται πολύ γρήγορος... έχει σωματότυπο λαγού, τεράστια αυτιά και κοντά πόδια. Να τον προσέχετε... *(Όλοι οι καλεσμένοι στο τραπέζι γελάνε, τα παιδιά είναι σοβαρά εστιαζόμενα στο στόχο τους. Ο Γκορτζιέφ απομακρύνεται και πηγαίνει στον διάδρομο ανάμεσα από τους θεατές. Βγάζει από τις τσέπες του τα καπίκια και τα σκορπίζει στις θέσεις των θεατών)* Πάμε! *(ακούμε μουσική τα παιδιά αρχίζουν να τρέχουν για να μαζέψουν τα καπίκια)*

Γκορτζιέφ:

(γελάει) Κύριοι αυτή είναι η ζωή σας...

(Τα παιδιά θα συνεχίσουν να μαζεύουν τα χρήματα μέχρι το τέλος της σκηνής)

Γκορτζιέφ:

Τώρα έχω μια έκπληξη για τους μεγάλους. Φριτζ φέρε το μπαούλο με τα κρασιά...

Αρχιεπίσκοπος:

Έχετε κρασιά, μα αυτό είναι υπέροχο...

Γκορτζιέφ:

Μάλιστα κύριε Αρχιεπίσκοπε και δεν σας έχω φέρει ό,τι και ό,τι. Αυτό πιστέψτε με θα είναι το καλύτερο κρασί που έχετε δοκιμάσει στην ζωή σας.

Αρχιεπίσκοπος:

Τι είδους κρασί είναι; Έχω ακούσει πολλές φορές τέτοια βαρύγδουπα λόγια αλλά... το καλό κρασί είναι πολύ δύσκολο πράγμα στις μέρες μας...

Γκορτζιέφ:

Αυτά τα κρασιά τα φύλαγα εδώ και πολύ καιρό. Έχουν μεγάλη αξία για εμένα.

(Ο Φριτζ επιστρέφει με το μπαούλο και το ακουμπάει μπροστά από την θέση του Αρχιεπισκόπου)

Γκορτζιέφ:

Είναι ένα αρχαιολογικό εύρημα. Αυτά τα κρασιά τα βρήκα στην κορυφή ενός βουνού μέσα σε ένα αρχαίο μοναστήρι. Οι μοναχοί που έφτιαζαν τούτο το κρασί δεν ήταν τυχαίοι είχαν μια τεχνογνωσία που έχει χαθεί στις μέρες μας.

Αρχιεπίσκοπος:

Πως λέγεται αυτό το βουνό ;

Γκορτζιέφ:

Το βουνό των Αγγέλων έτσι το λένε, δεν το ξέρει πολύς κόσμος. Δεν έχει δρόμους εκεί είναι δύσκολο να ανέβεις τόσο ψηλά. Ο θρύλος λέει πως εκείνο το βουνό ονομάστηκε έτσι επειδή το κρασί που έφτιαχναν τούτοι οι μοναχοί ήταν τόσο γλυκό και αζεπέραστο στην γεύση του που σύντομα διαδόθηκε η φήμη πως δεν είναι ένα απλό, συνηθισμένο κρασί. Διάφοροι χωρικοί αρχίσαν να διαδίδουν φήμες πως το κρασί αυτό το έφτιαζαν άγγελοι και το έδωσαν στους μοναχούς σαν δώρο για την πίστη τους. Μέχρι και σήμερα εκείνο το βουνό ονομάζεται έτσι...Το βουνό των Αγγέλων.

(Ο Αρχιεπίσκοπος ανοίγει το μπαούλο, βγάζει ένα κρασί και το κοιτάζει καχύποπτα.)

Αρχιεπίσκοπος:

Έχω ακούσει πολλές τέτοιες ιστορίες κύριε μου αλλά αν δεν δοκιμάσουμε δεν μπορούμε να ξέρουμε. Εξάλλου ακόμα αν η ιστορία σας είναι αληθινή μετα από τόσα χρόνια το κρασί μπορεί να έχει χαλάσει.

Γκορτζιέφ:

Δεν έχει χαλάσει, το δοκίμασα, το πρώτο μπουκάλι το ήπια πάνω στο βουνό. Ποτέ στην ζωή μου δεν ένιωσα έτσι. Αυτό το κρασί... Μοιάζει σαν θείκό. Όταν γεύτηκα την πρώτη γουλιά ήθελα να τα πιώ όλο μαζί εκείνη την στιγμή αλλά έκανα υπομονή ήθελα αυτό το αριστούργημα να το μοιραστώ μαζί σας.

Αρχιεπίσκοπος:

Θα το δοκιμάσω και θα σας πω...

(Ο Φριτζ δίνει ένα ανοιχτήρι στον Αρχιεπίσκοπο, εκείνος ανοίγει το κρασί με προσεκτικές κινήσεις, βάζει λίγο από το κόκκινο κρασί μέσα στο ποτήρι του. Το κοιτάζει κάνοντας απαξιωτικές γκριμάτσες. Το κουνάει και ύστερα το μυρίζει. Μετα το ξαναμυρίζει προσπαθώντας να βρει κάτι να πει.)

Αρχιεπίσκοπος:

Πρέπει να σας προειδοποιήσω πως είμαι ιδιαίτερα αυστηρός όσο αφορά το κρασί... Από ό,τι βλέπω... Το χρώμα είναι λιγάκι περιεργό...

Γκορτζιέφ:

Δοκιμάστε κύριε Αρχιεπίσκοπε! Μην μας κρατάτε σε αγωνία...

Αρχιεπίσκοπος:

Πολύ καλά λοιπόν!

(Ο Αρχιεπίσκοπος πίνει το ποτήρι, το σηκώνει ψηλά και με υπερβολικά αργές κινήσεις το φέρνει προς το στόμα του.)

Αρχιεπίσκοπος:

Θεέ μου!!! Αυτό είναι... Είναι *(κλαίει)* το πιο γευστικό κρασί που... *(Γονατίζει. Το πίνει όλο μονορούφι)* Σας ευχαριστώ κύριε Γκορτζιέφ δεν ξέρω ποιος άγγελος έφτιαξε αυτό το κρασί αλλά είναι σίγουρα ό,τι πιο όμορφο έχω γευτεί σε ολόκληρη την ζωή μου.

(Ο Φριτζ σερβίρει όλους τους καλεσμένους . Όλοι βρίσκονται σε μια κατάσταση έκστασης, ζουν κάτι πρωτόγνωρο που ποτέ ξανά δεν έχουν νιώσει στην ζωή τους.)

-Είναι αξεπέραστο!

-Μαγευτικό!

-Απίστευτο!

-Σκέτη αμβροσία!

-Είναι ένα θάυμα!

-(έρχεται σε οργασμό.) Καλό είναι...

-Αυτό το κρασί με κάνει χαρούμενη...

(Ακούμε τα βιολιά. Ο Αρχιεπίσκοπος σηκώνεται και αρχίζει να χορεύει. Μετά όλοι μαζί χορεύουν και τραγουδούν. Χτυπούν τα πόδια τους στην γη με δύναμη. Ο ήχος είναι παρόμοιος με εκείνον που έκανε ο Φριτζ κάθε φορά που σωριαζόταν στο έδαφος.)

Σκηνή 25

(Ο Φριτζ σερβίρει όπως πάντα τον πρωινό καφέ στον Γκορτζιέφ. Γύρω του είναι όλα τα παιδιά που συμμετείχαν στον χτεσινό αγώνα.)

Γκορτζιέφ:

Τελικά πόσα καπίκια μάζεψε ο καθένας;

Τζέρι:

Εγώ μάζεψα 372 καπίκια κύριε...

Ληζ:

Εγώ 425 καπίκια κύριε.

Πίτερ:

Εγώ μάζεψα 3 καπίκια κύριε ήμουν λιγάκι συναχωμένος.

Τομ:

Εγώ μάζεψα 672 καπίκια κύριε.

Γκορτζιέφ:

Αυτά είναι περιφημα νέα, άρα είσαι ο νικητής έτσι δεν είναι;

Τομ:

Ναι κύριε εγώ μάζεψα τα περισσότερα...

Γκορτζιέφ:

Και δεν μου λες βρε Τομ τώρα που μάζεψες όλα αυτά τα τσάρικα καπίκια τι θα αγοράσεις;

Τομ:

Θα αγοράσω μερικά γλυκά κύριε.

Γκορτζιέφ:

Μα πως θα το κάνεις αυτό αγόρι μου; Ο ζαχαροπλάστης δεν δέχεται τσάρικα καπίκια...

Τομ:

Τότε μπορούμε να πάμε στην Ρωσία και να αγοράσουμε τα γλυκά από εκεί κύριε.

Γκορτζιέφ:

Έχει ενδιαφέρον η ιδέα σου αλλά υπάρχει ένα μικρό προβληματάκι. Η Ρωσία έχει κομμουνισμό και...επειδή του κυρίου Στάλιν δεν του αρέσαν τα τσάρικα καπίκια αποφάσισε να τα απαγορεύσει.

Τομ:

Μπορούμε να μιλήσουμε με τον κύριο Στάλιν.

Γκορτζιέφ:

Βεβαιώς παιδί μου. Φρίτζ φέρε μου το τηλέφωνο. *(Είναι από τα παλιά τηλέφωνα που πρέπει να τραβήξεις τα νούμερα)* Κύριε Σταααααλιν με ακούτε; Δεν ήθελα να σας διακόψω αλλά έχουμε ένα πολύ σημαντικό ζήτημα εδώ πέρα. Με ακούτε... Χάνεται η γραμμή... *(Φωνάζει)* Κύριε Στάααααλλλιν!!! κύριε Στάαααααλιννν!!! Έχουμε ένα πάρα πολύ σημαντικό ζήτημα. Ο Τομ θέλει να αγοράσει μερικές καραμέλες. Ναι ναι ναι έχει τσαρικά καπίκια. *(Απότομα χτυπά το τηλέφωνο με δύναμη για να το κλείσει)*. Λυπάμαι Τομ ο κύριος Στάλιν δεν μπορεί να μας βοηθήσει. Παιδιά δεν θα ήθελα να γίνω αδιάκριτος, αλλά μήπως όσο μαζεύατε τα καπίκια υπήρχε κάποιος που πρόσεξε πως εμείς γλεντούσαμε; Το πρόσεξε κάποιος;

Πίτερ:

Όχι κύριε εγώ ήμουν απασχολημένος.

Γκορτζιέφ:

Τότε μήπως μήπως υπήρχε κάποιος που άκουσε τα τραγούδια που τραγουδήσαμε;

Τομ:

Όχι κύριε...

Γκορτζιέφ:

Τον Αρχιεπίσκοπο τον είδατε να χορεύει;

Παιδιά:

Όχι.

Γκορτζιέφ:

Μήπως είδατε τους εβραίους που μετα από τόσες μέρες κλεισμένοι μέσα σε ένα υπόγειο χόρεψαν για πρώτη φορά. Τους είδατε;

Παιδιά:

Όχι κύριε...

Γκορτζιέφ:

Μμμ... δηλαδή το χάσατε το γλέντι... *(Παύση)*

Παιδιά:

Ναι κύριε.

Γκορτζιέφ:

Η ζωή είναι σαν εκείνο, το χτεσινό γλέντι... Θέλω όλοι μαζί με μια φωνή να μου υποσχεθείτε πως δεν θα αφήσετε την ζωή σας να περάσει όπως το χτεσινό γλέντι. Θέλω να το πείτε αυτό μέσα από την καρδιά σας. Το υπόσχεστε;

Παιδιά:

Το υποσχόμαστε κύριε...

Γκορτζιέφ:

(Γελάει). Πολύ ωραία αφού το υπόσχεστε τότε σας έχω μερικά γλυκά. Δεν είναι από ρώσικο ζαχαροπλαστείο αλλά είναι μια ρωσική συνταγή, βραστά Ζεφίρ. *(Τα παιδιά παίρνουν τα γλυκά και τα τρώνε)*

Σκηνή 26

Ο Φριτζ είναι στο δάσος, προσπαθεί να πετάξει, ο Γκορτζιέφ από μακριά τον κοιτάζει καπνίζοντας το τσιγάρο του. Ακούμε το χτύπημα στο έδαφος ξανά και ξανά. Ο Φριτζ ψιθυρίζοντας κάνει την ερώτηση που του είχε αναθέσει Γκορτζιέφ όμως κάθε φορά που προσπαθεί ακούγεται όλο και πιο δυνατά το χτύπημα στο έδαφος.

Φριτζ:

Ααααα!!!Χτύπησα το γόνατο μου. Νομίζω πως το έσπασα κύριε. Πάει πάει το γόνατο αχχ τι έχω κάνει... (κλαίει με λυγμούς) Ααουου. Δεν το βλέπετε; Τα φτερά μου είναι κομμένα κοιτάξετε με τώρα πως κατάντησα...Ααα πριν είχα μονάχα κομμένα φτερά, τώρα θα είμαι και κουτσός. Αυτή είναι η μοίρα μου.

(Ο Γκορτζιέφ δεν λέει λέξη, πλησιάζει του τυλίγει το γόνατο με το πανωφόρι του, τον παίρνει αγκαλιά και φεύγουν μαζί από το δάσος.)

Φριτζ:

Σπασμένα γόνατα, σπασμένα φτερά, να μην μπορώ να πάω πουθενά. Αυτή είναι η μοίρα μου... *(κλαίει με λυγμούς)*

Σκηνή 27

Ο Φριτζ είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, φαίνεται εξαντλημένος. Ο Γκορτζιέφ τον πλησιάζει, αφήνει το μπαστούνι του να πέσει και φωνάζει.

Γκορτζιέφ:

Γιε μου! Εσύ βράζεις ολόκληρος. Αρρώστησες...

Φρίτζ:

Μήπως έχουμε κάποιο παυσίπονο κύριε;

Γκορτζιεφ:

Όχι φάρμακα! Θα σου δώσω καφέ. Θα τον πεις όσο πιο ζεστό μπορείς.

Θυμάσαι πως το φτιάχνουμε το καφεδάκι εε;

Φρίτζ:

Θυμάμαι αλλά... πως ακριβώς θα με βοηθήσει ο καφές;

(Ο Γκορτζιεφ πηγαίνει απέναντι του ακριβώς στο ίδιο τραπέζι που κάθονταν την πρώτη ημέρα που γνωρίστηκαν όταν ο Φρίτζ του έφτιαξε τον καφέ.)

Γκορτζιεφ:

Λοιπόν τα πράγματα είναι απλά. Πρώτα βάζουμε το νερό να βράσει. Στην συνέχεια προσθέτουμε δυο γερές κουταλιές φρέσκου καφέ. Δεν ανακατεύουμε. Αν τον ανακατέψουμε θα φύγουν όλα τα αρώματα. Έτσι δεν είναι Φρίτζ;

Φρίτζ:

Ναι κύριε.

Γκορτζιεφ:

Αφήνουμε το καφέ να κατακαθίσει από μόνος του. Να ηρεμήσει, και όταν αρχίζει να φουσκώνει, τότε είναι έτοιμος. *(Του σερβίρει το καφέ στέκεται σαν να είναι σερβιτόρος, μιμούμενος τις κινήσεις του Φρίτζ κάθε πρωί που εκείνος του σέρβιρε τον καφέ βάζοντας το ένα χέρι πίσω από την πλάτη του)* Ο καφές σας κύριε Φρίτζ!

(Ο Γκορτζιεφ κάθεται στην πολυθρόνα δίπλα από το κρεβάτι του Φρίτζ. Με κάθε γουλιά που πίνει ο Φρίτζ φαίνεται όλο και πιο ξεκούραστος. Ξαφνικά όμως ο Γκορτζιεφ καμπουριάζει, το πρόσωπο του είναι γκριζό σαν να στραγγίζει η ζωή από μέσα του. Ο Φρίτζ σηκώνεται από το κρεβάτι πλημμυρισμένος με καλή διάθεση και τον κοιτάζει αποσβολωμένος.)

Γκορτζιεφ:

Τώρα είσαι εντάξει, πρόσεχε το φαΐ που είναι στην φωτιά, πρέπει να φύγω...

(Υπάρχει κάτι ανησυχητικό στην φωνή του, σαν να έχει καρφωμένο ένα μαχαίρι στην πλάτη. Ο Φρίτζ σηκώνετε για να τον βοηθήσει αλλά ο Γκορτζιεφ τον απωθεί και αργοκουτσαίνοντας φεύγει από το δωμάτιο).

Σκηνή 28

Γκορτζιέφ:

Που είσαι Φρίτζ;

Φρίτζ:

Εδώ είμαι κύριε.

Γκορτζιέφ:

Σου έχω μια πολύ σημαντική δουλειά, πρέπει να πας στο σπίτι μου στο Παρίσι και να φέρεις το κόκκινο, το περσικό χαλί που έχω στο σαλόνι μου. Το χρειάζομαι για μια δεξίωση.

Φρίτζ:

Μάλιστα κύριε.

Σκηνή 29

Το σπίτι του Γκορτζιέφ είναι γεμάτο πίνακες.. Οι πίνακές είναι τελείως διαφορετικοί μεταξύ τους. Ο Φρίτζ αρχίζει να κουβαλάει ένα τεράστιο κόκκινο χαλί όμως ένας πίνακας τον αποσυντονίζει, σκοντάφτει και το χαλί του πέφτει κάτω. Τα μάτια του παραμένουν για ώρα καρφωμένα πάνω στον πίνακα.

Φρίτζ:

Ο βιολιστής! Ο βιολιστής με τα μεγάλα, τα χοντρά δάχτυλα τώρα τον βλέπω! Στέκεται εκεί πέρα (δείχνει με το δάχτυλο του). Παλιά μου φαίνονταν σαν μια μουτζούρα αλλά τώρα τον βλέπω τόσο καθαρά. Βλέπω τα μάτια του, αυτός ο βιολιστής είναι θλιμμένος. Σαν τον Θεό...Μα αυτό το σπίτι έχει τόσο πολλούς πίνακες. Οι πίνακές των πεινασμένων ζωγράφων. Τους βλέπω όλους να υψώνονται μπροστά μου. (Κοιτάζει γύρω του). Βλέπω αμυγδαλιές που φυτρώνουν μέσα στους τοίχους, χρώματα παντού, βλέπω χρώματα, βλέπω τον ήλιο... γεμάτο φλόγες να τα καταπίνει όλα. Αυτό το σπίτι δεν έχει τοίχους, μονάχα πίνακές έχει. (Ξαφνικά μοιάζει σαν να τον χτύπησε κεραυνός. Κοιτάζει τους πίνακες και αρχίζει να κλαίει) Αυτοί οι τοίχοι είναι γεμάτη αγάπη.(Παύση) Θεέ μου τόσο καιρό αναρωτιόμουν, αφού είσαι τέλειος πως γίνεται να είσαι λυπημένος. Τώρα καταλαβαίνω... είσαι λυπημένος ακριβώς επειδή είσαι τέλειος. Επειδή μας αγαπάς... Στο υπόσχομαι Θεέ μου, σε εσένα που

κατοικείς μέσα μου. Θα κάνω και εγώ ό,τι μπορώ, για να μειώσω έστω και λίγο την θλίψη σου Θεέ μου. Το υπόσχομαι!!!

Σκηνη30

(Ο Φρίτζ είναι μόνος του στο δάσος. Στο βάθος βλέπουμε την βελανιδιά. Το βλέμμα του Φριτζ είναι διαφορετικό. Στέκεται σιωπηλός πάνω στον λόφο, και ύστερα πηδάει, είναι η πρώτη φορά που δεν ακούμε τον ήχο στο έδαφος. Ο Φρίτζ πετάει.)